

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířika a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **T. H. V. N.**, narozená
bytem
zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2024, č. j. MV-203455-6/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2024, č. j. MV-203455-6/SO-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 25 265 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 20. 2. 2024 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2024, Shoda s prvopisem: J. M.

č. j. MV-203455-6/SO-2023, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 10. 2023,

č. j. OAM-42840-12/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty.

2. Žalobkyně předně namítá, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná rozhodnutí řádně odůvodnila a není tak zřejmé, jak došla ke svým závěrům. Dle žalobkyně správní orgány postupovaly v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů dle § 2 a § 3 správního řádu, zejména zásadami legality, legitimního očekávání a materiální pravdy. Rovněž došlo k porušení § 89 odst. 2 správního řádu, jelikož se odvolací orgán nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání.
3. Žalobkyně dále namítá, že ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, tedy že její pobyt na území není v zájmu České republiky. Dle žalobkyně správní orgány nesprávně a libovolně vykládají pojem „zájem České republiky“ a vybočily z rozsahu zákonem svěřených pravomocí. Dle žalobkyně nelze nařízení vlády č. 220/19 Sb. chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě nebo na území České republiky. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přitom na změnu účelu pobytu na území věcně vůbec nedopadá, naopak zákon o pobytu cizinců v § 45 odst. 1 přímo změnu účelu umožňuje. Žalobkyně zdůraznila, že splnila veškeré zákonné podmínky a její pobyt je v souladu se zájmy České republiky a nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko. V souvislosti s uvedeným žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu jakož i na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.
4. Žalobkyně namítá, že napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou vnitřně logicky rozporná, neboť správní orgány na jedné straně tvrdí, že pobyt žalobkyně není v zájmu České republiky, a na straně druhé tento závěr odůvodňují tím, že žalobkyně nenaplnila původní účel svého pobytu, tedy studium. Podle žalobkyně zákon v § 56 odst. 1 písm. j) ZPC nerozlišuje mezi účely pobytu, a nelze proto zamítnout žádost na základě předpokládaného zájmu státu na jiném účelu pobytu. Žalobkyně poukazuje na nesprávný a extenzivní výklad správních orgánů, který vede k vytvoření důvodu pro zamítnutí žádosti nad rámec zákona, a zdůrazňuje, že rozhodnutí neobsahují konkrétní zdůvodnění, proč právě pobyt žalobkyně nemá být v zájmu České republiky.
5. Žalobkyně má za to, že důvod pro zamítnutí žádosti, tedy nezájem České republiky na pobytu cizince, musí být vztahován ke konkrétní osobě a podložen konkrétními a individualizovanými skutečnostmi. Nelze tento důvod aplikovat paušálně na skupinu cizinců pocházejících z určité země, v tomto případě z Vietnamu, neboť takový přístup vede k nepřipustné diskriminaci. Rozhodnutí správních orgánů je individuálním správním aktem, nikoli právním předpisem, a zákon v § 56 odst. 1 písm. j) ZPC hovoří o pobytu konkrétního cizince, nikoli o skupině osob. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí navíc není patrné, proč právě pobyt žalobkyně na území nemá být v zájmu České republiky.
6. Žalobkyně je toho názoru, že napadené i prvostupňové rozhodnutí porušují zásadu legitimního očekávání a rovnosti před zákonem podle § 2 odst. 4 správního řádu. Uvádí, že v obdobných případech bylo žádostem o zaměstnaneckou kartu vyhověno, a není zřejmé, v

čem se její případ liší od ostatních vietnamských studentů, jimž byla zaměstnanecká karta povolena. Žalobkyně doložila konkrétní příklady obdobných případů, ale správní orgány neodůvodnily, proč zrovna její pobyt na území nemá být v zájmu České republiky. Dále žalobkyně zdůrazňuje, že situace na trhu práce s nízkou nezaměstnaností a nedostatkem pracovníků, včetně nekvalifikovaných pozic, podporuje zájem České republiky na zaměstnávání cizinců, kteří přispívají do veřejných financí. Zaměstnávání vietnamských občanů na méně kvalifikovaných pozicích podle žalobkyně nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko, což platí i v jejím případě. Absence konkrétního odůvodnění v rozhodnutích správních orgánů podle žalobkyně způsobuje jejich nepřezkoumatelnost.

7. Žalobkyně dále namítá nesprávnost a neúplnost skutkových zjištění a porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Skutkové závěry správních orgánů jsou dle žalobkyně v rozporu s výsledky správního řízení. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně neplnila účel svého pobytu nebo neměla v úmyslu dále studovat. Naopak, žalobkyně poukazuje na skutečnost, že na území České republiky žije více než rok, plní účel svého pobytu a studuje. To potvrzuje i nedávné prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a přiložené potvrzení o jeho prezenčním studiu na vysoké škole v akreditovaném bakalářském programu. Žalobkyně zdůrazňuje, že využila zákonné možnosti požádat o zaměstnaneckou kartu, přičemž nadále plní své studijní povinnosti, což dokládá potvrzením o prezenčním studiu v akreditovaném bakalářském programu Mezinárodní management a marketing. Navíc jí bylo nedávno Ministerstvem vnitra prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
8. Závěrem žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadu do jejího soukromého a rodinného života. Poukazuje na skutečnost, že na území České republiky žije více než rok, přičemž svým pobytem za účelem studia, který vyžaduje značné finanční náklady, chtěla zmírnit zátěž své rodiny tím, že by na území rovněž pracovala. Žalobkyně zdůrazňuje rozdíl mezi povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia a zaměstnaneckou kartou, zejména v otázkách započítávání doby pobytu pro získání trvalého pobytu a délky platnosti povolení. Zatímco doba pobytu za účelem studia se započítává pouze polovinou, pobyt na základě zaměstnanecké karty se započítává plně. Navíc zaměstnanecká karta může být vydána na delší dobu než povolení za účelem studia. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že splnění podmínek pro volný přístup na trh práce podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb. vylučuje negativní dopad rozhodnutí do jejího života. Namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí na její soukromý a rodinný život, což považuje za závažný nedostatek správního řízení.

II. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

9. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby a současně uvedla, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť většina žalobních námitek jsou obsahově shodná s námitkami uvedenými v odvolání. Ve zbylém uvedla, že jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci, nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků z Vietnamu a akceptovat postup žalobkyně či dalších osob, které jednaly stejně. Pobyt žalobkyně nebyl nežádoucí od počátku, ale stal se jím až poté, kdy projevila svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobyt. Žalovaná uvedla, že pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány, Shoda s prvopisem: J. M.

žalobkyně však náhlou změnu pobytu ničím neodůvodnila. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Žalobkyně disponuje pobytovým oprávněním, na základě kterého požívá volného přístupu na trh práce, který je ve srovnání se zaměstnaneckou kartou mnohem příznivější, neboť možnosti jejího zaměstnání nejsou omezeny pracovními místy určenými držitelům zaměstnanecké karty. Žalovaná dále uvedla, že jí je známa recentní judikatura Nejvyššího správního soudu, s jeho závěry zásadně nesouhlasí a má za to, že by krajský soud měl s rozhodnutím vyčkat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech dotýkajících se dané problematiky.

10. V replice žalobkyně doplnila, že žalovaná ve svém vyjádření nepřináší žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby a dále uvedla, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se vztahuje pouze na kvóty pro žádosti o zaměstnanecké karty podávané ze zahraničí, nikoliv na změny účelu pobytu cizinců již pobývajících na území České republiky. Tento závěr potvrzuje i důvodová zpráva k novele zákona č. 176/2019 Sb. Správní orgány tak podle žalobkyně ignorují vůli zákonodárce vyjádřenou v důvodové zprávě, která jasně uvádí, že kvóty se na žalobkyni nevztahují. Žalobkyně dále uvedla, že správní orgány svévolně a jednostranně vykládají neurčitý právní pojem „zájem České republiky“ bez zohlednění širších souvislostí. Dle žalobkyně neměly správní orgány důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Není zřejmé, z jakého důvodu by zaměstnávání bývalých studentů na pozicích vyžadujících nízkou nebo žádnou kvalifikaci, mělo jakkoli zvyšovat bezpečnostní rizika pro Českou republiku. Z napadeného rozhodnutí nelze seznat, proč by měl pobyt žalobkyně na území České republiky na základě zaměstnanecké karty představovat bezpečnostní riziko. V tomto ohledu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřekoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
12. Žaloba je důvodná.
13. Krajský soud rozhodl při jednání dne 8. 1. 2024, při kterém účastníci setrvali na svých dosavadních podáních.
14. Krajský soud považuje za důležité v této věci nejprve poukázat na recentní judikaturu. Posouzením sporné otázky se zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 (dále jen „rozsudek prvního senátu“) a v rozsudku ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56 (dále jen „rozsudek pátého senátu“), přičemž krajský soud neshledal důvody se od těchto závěrů odchýlit. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu vyšel i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 24. 10. 2024, č. j. 20 A 17/2023-43. Žalobkyně v podané žalobě odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, který dospěl k opačným závěrům. V tomto směru však žalobkyně žádnou vlastní argumentaci nepředkládá a krajský soud z tohoto důvodu neshledal za nutné vyčkat na ukončení řízení o kasační stížnosti týkající se rozsudku Krajského soudu v Brně či na ukončení řízení o jiných kasačních stížnostech dotýkajících se totožné problematiky. Krajský soud neshledal důvod, pro který by se od závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlil, ostatně v obdobné věci, v rozsudku ze dne 26. 11. 2024, č. j. 64 A 10/2024-66, se zdejší soud k závěrům Nejvyššího správního soudu rovněž přiklonil.

Shoda s prvopisem: J. M.

15. Krajský soud se na prvním místě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí správního orgánu je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesílané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92 – 23).
16. Nejvyšší správní soud se k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vyjádřil v rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003 č. j. 2 Ads 58/2003–75, kde uvedl: *“Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.”*
17. Krajský soud po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl v intencích shora citovaných rozhodnutí k závěru, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné.
18. Krajský soud považuje v projednávané věci za stěžejní, zda byly dány důvody pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty.
19. Správní orgány vyšly ze zjištění, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, s platností od 20. 1. 2023 do 31. 12. 2023, konkrétně za účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého organizovaného Univerzitou J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, a to za účelem přípravy ke studiu akreditovaného studijního oboru Ekonomika a management. Na území ČR žalobkyně přicestovala dne 4. 1. 2023. Dne 14. 6. 2023 podala žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců na pracovní pozici pomocná kuchařka. Prvostupňový správní orgán z výše uvedeného dovodil, že žalobkyně podala žádost o vydání zaměstnanecké karty dříve, než mohla alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území a současně uvedl, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podala žalobkyně na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, kde nebylo a není možné podat žádost o vydání zaměstnanecké karty jinak než v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém počtu maximálně 200 žádostí za rok. Vláda České republiky nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (v současnosti ve znění nařízení vlády č. 321/2022 Sb.) stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Správní orgán má tak za to, že tímto nařízením dala vláda najevo, že má Česká republika zájem na tom, aby na její území přicházeli za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Z uvedeného nařízení dle správních orgánů plyne, že v zájmu České Shoda s prvopisem: J. M.

republiky není to, aby na její území přicházeli občané z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované nebo nízkokvalifikované práce a tato skutečnost je důvodem pro nevydání, a i dokonce pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

20. S výše uvedeným názorem správních orgánů se krajský soud neztotožnil a má za to, že není naplněn předpoklad pro zamítnutí žádosti v podobě rozporu pobytu žalobkyně na území se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
21. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
22. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*
23. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že *v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.*
24. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, není k plnění těchto úkolů oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, přestože mu bylo za tímto účelem vydáno povolení k zaměstnání. Žádost o vydání zaměstnanecké karty dále není oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.*
25. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
26. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
27. Z právní úpravy je zřejmé, že cizinec může o zaměstnaneckou kartu žádat několika způsoby. Podle § 42g odst. 5 první a druhé věty zákona o pobytu cizinců „[ž]ádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“
28. Vláda ČR prostřednictvím zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které mohou být podány na jednotlivých zastupitelských úřadech, včetně úřadu v Hanoji. Podle přílohy č. 2 tohoto nařízení je na zastupitelském úřadu v Hanoji možné podat nejvýše 200 žádostí ročně, přičemž všechny musí být podány v rámci Programu klíčový a vědecký personál. Tyto kvóty byly zavedeny mimo jiné s ohledem na bezpečnostní rizika spojená s migrací z

Vietnamu. Požádá-li tedy cizinec v Hanoji o zaměstnaneckou kartu mimo Program klíčový a vědecký personál, žalovaný jeho žádosti nevyhoví, a to z toho důvodu, že Česká republika má ekonomickobezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. V nyní projednávané věci je však klíčové, zda je možné tento přístup aplikovat i na žádost o pobytové oprávnění podanou přímo na území České republiky, což je právě případ žalobkyně.

29. Nejvyšší správní soud v rozsudku prvního senátu konstatoval že „*konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“ Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).“*- 30. V nyní posuzované věci žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, do České republiky přicestovala 4. 1. 2023 a dne 14. 6. 2023 podala žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, chtěla tedy účel pobytu změnit. Tuto žádost podala žalobkyně přímo v České republice čili kvóty pro podání žádostí se na ni nevztahovaly. Žalovaná se domnívala, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které stanovuje kvóty pro počet žádostí o zaměstnanecké karty podávaných na zastupitelském úřadu v Hanoji, omezuje i vydávání zaměstnaneckých karet vietnamským občanům, kteří se již nacházejí na území České republiky. Tento výklad je však chybný, neboť uvedené nařízení se na takové situace nevztahuje. Zároveň žalovaná neprovedla individualizované posouzení žádosti stěžovatele, což je při rozhodování o vydání zaměstnanecké karty nezbytné.
- 31. Ve věci je dále stěžejní, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*“. Pojem „*zájem České republiky*“ je neurčitým právním pojmem a jeho výklad provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku prvního a pátého senátu. Při výkladu Nejvyšší správní soud zohlednil celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
- 32. Dospěje-li správní orgán k závěru, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky, jedná se o důvod pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení, které bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno novelou č. 428/2005 Sb. s účinností od 24. listopadu 2005, se původně vztahovalo pouze na případy možného rozporu se zahraničněpolitickým zájmem České republiky. Novelou č. 427/2010 Sb., Shoda s prvopisem: J. M.

účinnou od 1. ledna 2011, však došlo k vypuštění slova „zahraničněpolitickým“, což umožnilo zohlednit i další státní zájmy, například zájem na ochraně bezpečnosti státu a jeho obyvatel nebo na získání kvalifikované pracovní síly. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být uvedený důvod, včetně posouzení, zda je pobyt cizince na území v souladu se zájmy České republiky, založen na vyhodnocení konkrétních a individualizovaných rizik. (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41).

33. Právní závěr žalované, že pobyt žalobkyně na území České republiky na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, stojí na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnanecké karty podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoi podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. omezuje možnost vydání zaměstnaneckých karet vietnamským státním příslušníkům pobývajícím na území České republiky. Tento výklad je však chybný. Napadený rozsudek je proto založen na nesprávném právním posouzení věci. Rozhodla-li žalovaná o zamítnutí žádosti žalobkyně s odkazem ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoi, učinila tak nezákonně.
34. K tvrzenému nenaplnění účelu pobytu správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně nenaplnila účel pobytu z toho důvodu, že ačkoli se účastnila přípravného jazykového kurzu, v dalším studiu na Univerzitě J. E. Purkyně v Ústí nad Labem již nepokračovala, resp. studium ani nezahájila. Žalobkyní dokládané potvrzení o studiu neprokazuje, zda žalobkyně naplnila účel pobytu. Předložené potvrzení je vydáno University College Prague – Vysoká škola mezinárodních vztahů a Vysoká škola hotelová a ekonomická s.r.o., a to pro období od 19. 2. 2024 do 31. 8. 2024, tedy prokazuje, že žalobkyně studuje v prezenční formě bakalářského studia v 1. semestru studijního programu Mezinárodní management a marketing. K tomu krajský soud uvádí, že je vázán skutkovým stavem rozhodným ke dni vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tedy 17. 1. 2024, přičemž předložené potvrzení je vystaveno pro období po vydání napadeného rozhodnutí. Závěry žalované týkající se naplnění účelu pobytu však s ohledem na podstatu věci nejsou rozhodující.
35. S ohledem na uvedené soud považoval za nadbytečné, a tedy v rozporu s procesní ekonomikou, vypořádávat zbylé žalobní námitky týkající se zejména namítaným zásahem do legitimního očekávání a dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

IV. Závěr a náklady řízení

36. Na základě uvedeného shledal krajský soud žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Správní orgán je právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná v dalším řízení znovu posoudí splnění zákonných podmínek pro vydání zaměstnanecké karty
37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
38. Pokud jde o procesně úspěšnou žalobkyni, v jejím případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem, odměnou advokáta a cestovným.

39. Za podanou žalobkyně uhradila soudní poplatek 3 000 Kč.
40. Náklady zastoupení spočívají v odměně za 5 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí věci a příprava, žaloba, 2x replika a účast na jednání).
41. S účinností od 1. 1. 2025 došlo ke změně výše tarifní hodnoty a dle čl. III. vyhlášky č. 258/2024 Sb., platí, že *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky*. Z tohoto důvodu v případě úkonů převzetí a příprava věci a podání ve věci samé je nutno vycházet z předcházejícího znění advokátního tarifu, v případě účasti zástupce na jednání soudu poté z aktuálního novelizovaného znění.
42. Tarifní hodnota v prvních čtyřech případech proto dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024 činí 50 000 Kč, tj 3 100 Kč za úkon; tzn. 12 400 Kč. Tarifní hodnota v případě posledního úkonu – účast na jednání činí dle § 9 odst. 5 advokátního tarifu 88 000 Kč, tj. 4 620 Kč.
43. Celkem 17 020 Kč, k čemuž je nutno připočíst paušální náhradu nákladů řízení (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tzn. 4 x 300 Kč + 450 Kč, tj. celkem 18 670 Kč.
44. Cestovné zástupce žalobkyně činí za celkovou vzdálenost 296 km za cestu z Prahy do Českých Budějovic a zpět, při průměrné spotřebě pohonných hmot 0,064 l/1 km, 35,80 Kč za 1 litr benzínu dle vyhlášky č. 475/2024 Sb., vyhláška o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2025, ve znění pozdějších předpisů, tj. 2,2912 Kč/km za palivo + 5, 80 Kč sazka základní náhrady za 1 km jízdy dle stejné vyhlášky, tj. 8,09 x 296 = 2 395 Kč po zaokrouhlení. Podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada za promeškaný čas advokáta 8 x 150 Kč (ztráta času za 8 započatých půlhodin na cestě Praha – České Budějovice a zpět), tj. 1 200 Kč. Jízdné včetně náhrady za promeškaný čas činí celkem 3 619 Kč.
45. Zástupce žalobkyně uvedl, že není plátcem DPH, činí náhrada nákladů řízení celkem 25 265 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 8. ledna 2025

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jířík v. r.
předseda senátu